KOMISJA
EUROPEJSKA

WYSOKI PRZEDSTAWICIEL UNII
DO SPRAW ZAGRANICZNYCH I
POLITYKI BEZPIECZEŃSTWA

Bruksela, dnia 13.8.2018
JOIN(2018) 25 final

2018/0307 (NLE)

Wspólny wniosek

DECYZJA RADY

w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej w ramach Wspólnego Komitetu ustanowionego na podstawie Umowy ramowej między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Australią, z drugiej strony, w odniesieniu do przyjęcia decyzji dotyczących regulaminu wewnętrznego Wspólnego Komitetu oraz przyjęcia zakresu uprawnień podkomitetów i grup roboczych

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

Niniejszy wniosek dotyczy decyzji ustanawiającej stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii w ramach Wspólnego Komitetu ustanowionego na podstawie Umowy ramowej między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Australią, z drugiej strony.

1.1. Umowa ramowa UE–Australia

Umowa ramowa między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Australią, z drugiej strony („Umowa”) ma na celu ustanowienie zacieśnionego partnerstwa między UE i jej państwami członkowskimi a Australią oraz pogłębienie i usprawnienie współpracy w kwestiach będących przedmiotem wspólnego zainteresowania, odzwierciedlających wspólne wartości i zasady, między innymi przez nasilenie dialogu na wysokim szczeblu. Umowa stworzy spójne, prawnie wiążące ramy stosunków UE z Australią.

1.2. Wspólny Komitet

Wspólny Komitet ustanowiono na mocy art. 56 Umowy. Do jego głównych zadań należy ułatwianie stosowania Umowy i realizacja jej ogólnych celów, a także zachowanie ogólnej spójności w stosunkach między UE a Australią. Inne zadania Wspólnego Komitetu obejmują: monitorowanie rozwoju stosunków między UE i Australią; prowadzenie wymiany poglądów i przedstawianie sugestii na temat wszelkich kwestii stanowiących przedmiot wspólnego zainteresowania; dążenie do rozstrzygnięcia sporów, które mogą powstać w obszarach objętych Umową.

W stosownych przypadkach Wspólny Komitet ma formułować zalecenia i przyjmować decyzje w celu wykonania szczególnych aspektów Umowy. Wspólny Komitet podejmuje decyzje w drodze konsensusu, a w jego posiedzeniach uczestniczą urzędnicy wyższego szczebla. Wspólny Komitet ma przyjąć swój regulamin wewnętrzny. Wspólny Komitet może tworzyć podkomitety i grupy robocze w celu zbadania konkretnych kwestii.

1.3 Planowany akt Wspólnego Komitetu

Celem planowanych aktów jest przyjęcie, zgodnie z art. 56 ust. 4 Umowy, regulaminu wewnętrznego stanowiącego podstawy funkcjonowania Wspólnego Komitetu oraz zakresu uprawnień podkomitetów i grup roboczych, aby umożliwić wdrożenie Umowy.

2. STANOWISKO, JAKIE NALEŻY ZAJĄĆ W IMIENIU UNII

Celem stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii, powinno być przyjęcie regulaminu wewnętrznego Wspólnego Komitetu UE–Australia oraz zakresu uprawnień podkomitetów i grup roboczych. Stanowisko to powinno opierać się na projektach decyzji Wspólnego Komitetu.

3. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

3.1 Proceduralna podstawa prawna

3.1.1 Zasady

Art. 218 ust. 9 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) przewiduje decyzje ustalające „stanowiska, które mają być zajęte w imieniu Unii w ramach organu utworzonego przez umowę, gdy organ ten ma przyjąć akty mające skutki prawne, z wyjątkiem aktów uzupełniających lub zmieniających ramy instytucjonalne umowy”.

Pojęcie „akty mające skutki prawne” obejmuje akty, które mają skutki prawne na mocy przepisów prawa międzynarodowego dotyczących danego organu. Obejmuje ono ponadto instrumenty, które nie są wiążące na mocy prawa międzynarodowego, ale mogą „w sposób decydujący wywrzeć wpływ na treść przepisów przyjętych przez prawodawcę Unii”[1].

3.1.2 Zastosowanie w niniejszej sprawie

Wspólny Komitet to organ ustanowiony na mocy Umowy ramowej między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Australią, z drugiej strony.

Akty, do których przyjęcia wzywa się Wspólny Komitet, stanowią akty mające skutki prawne. Wynika to z faktu, że zgodnie z art. 56 ust. 3 lit. i) Umowy Wspólny Komitet przyjmuje decyzje, które są wiążące dla stron Umowy.

Planowane akty nie uzupełniają ani nie zmieniają ram instytucjonalnych Umowy.

Proceduralną podstawą prawną proponowanej decyzji jest zatem art. 218 ust. 9 TFUE.

3.2 Materialna podstawa prawna

3.2.1 Zasady

Materialna podstawa prawna decyzji na mocy art. 218 ust. 9 TFUE zależy w pierwszej kolejności od celu i treści planowanego aktu, którego dotyczy stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii. Jeżeli planowany akt ma dwojaki cel lub dwa elementy składowe, a jeden z tych celów lub elementów da się określić jako główny, zaś drugi ma jedynie pomocniczy charakter, decyzja przyjęta na mocy art. 218 ust. 9 TFUE musi mieć jedną materialną podstawę prawną, tj. podstawę, której wymaga główny lub dominujący cel lub element składowy.

W odniesieniu do planowanego aktu, który zmierza do osiągnięcia wielu celów jednocześnie lub ma kilka elementów składowych, które są związane w sposób nierozłączny, a żaden z nich nie ma charakteru pomocniczego w stosunku do pozostałych, materialna podstawa prawna decyzji na mocy art. 218 ust. 9 TFUE musi zawierać, wyjątkowo, poszczególne odpowiednie podstawy prawne.

3.2.2 Zastosowanie w niniejszej sprawie

Planowane akty mają służyć realizacji celów Umowy oraz ułatwieniu jej stosowania.

Umowa zmierza do osiągnięcia różnych celów i obejmuje elementy z obszarów wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa oraz wspólnej polityki handlowej i współpracy z krajami rozwiniętymi. Te aspekty Umowy są związane w sposób nierozłączny, a żaden z nich nie ma charakteru pomocniczego w stosunku do pozostałych. Umowę podpisano na podstawie art. 37 TUE, art. 207 TFUE i art. 212 ust. 1.

Planowany akt prawny powinien w związku z tym opierać się na tej samej materialnej podstawie prawnej.

3.3 Wniosek

W świetle powyższego podstawą prawną proponowanej decyzji powinien być zatem art. 37 TUE, art. 207 TFUE i art. 212 ust. 1 TFUE w związku z art. 218 ust. 9 TFUE.

[1] Sprawa C-399/12 Niemcy przeciwko Radzie (OIV), ECLI:EU:C:2014:2258, pkt 61–64.

2018/0307 (NLE)

Wspólny wniosek

DECYZJA RADY

w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej w ramach Wspólnego Komitetu ustanowionego na podstawie Umowy ramowej między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Australią, z drugiej strony, w odniesieniu do przyjęcia decyzji dotyczących regulaminu wewnętrznego Wspólnego Komitetu oraz przyjęcia zakresu uprawnień podkomitetów i grup roboczych

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 37,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 i art. 212 ust. 1 w związku z jego art. 218 ust. 9,

uwzględniając wspólny wniosek Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa oraz Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Umowa ramowa między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Australią, z drugiej strony[2] („Umowa”) została podpisana w Manili w dniu 7 sierpnia 2017 r. i jest tymczasowo stosowana od dnia […] r.

(2) Art. 56 ust. 1 Umowy ustanawia Wspólny Komitet w celu ułatwienia stosowania Umowy („Wspólny Komitet”).

(3) Art. 56 ust. 4 Umowy stanowi, że Wspólny Komitet przyjmuje swój regulamin wewnętrzny oraz że może tworzyć podkomitety i grupy robocze w celu zbadania konkretnych kwestii.

(4) Aby zapewnić skuteczne stosowanie Umowy, należy jak najszybciej przyjąć regulamin wewnętrzny Wspólnego Komitetu oraz zakres uprawnień podkomitetów i grup roboczych.

(5) Stanowisko Unii w ramach Wspólnego Komitetu powinno zatem być oparte na załączonych projektach decyzji Wspólnego Komitetu,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, jakie ma być zajęte w imieniu Unii podczas pierwszego posiedzenia Wspólnego Komitetu, oparte jest na projektach decyzji Wspólnego Komitetu dołączonych do niniejszej decyzji.

[2] Dz.U. L 237 z 15.9.2017, s. 7.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia […] r.

W imieniu Rady
Przewodniczący